

Egy léggömb

lóg a levegőben. Mozdulatlanul, megmerevedve. Egy pillanatra megbillen, mintha megrázná magát. Megint az a dermedt mozdulatlanság. A vékonyka spárga szánalmasan lelóg a mélybe. Ő pedig maga a döbbszent csodálkozás. Dehát ez lehetetlen! Ez képtelenség! Az előbb még egy kislány nevető arca odalent. Főgta a spárgát. Engem meg hol feljebb eresztett, hol lejjebb. Talán, hogy együtt szálljunk át a téren. A homokozó fölött, a csúszda fölött, a háztetők fölött. At a városon messze, messze . . .

És akkor tessék!

Egyszerre elengedett. Eltűnt. El se búcsúzott. Még annyit se mondott, hogy eredj utadra! Nem érdekel. Meguntalak.

Nem unhatott meg!

Egy magamfajta léggömböt nem lehet megenni. A kislány énekelt, ahogy végigfutott velem a sétányon. Közben felnézett rám. Egyszer meg is botlott. De még akkor se engedett el. Egyik kezével a térdét porolta, a másikkal engem tartott. Igen, igen! Saját magával nem is törődött. Csakis velem!

A nagykörben megállt. Többen körülvették. Mind engem bámultak. Az egyik kis barátnöje valósággal könyörgött. Add ide! Hadd tartsam egy kicsit! De igazán csak egy kicsit!

Csak hogy ő nem adott ki a kezéből. Ilyesmiről szó se lehetett.

És mégis . . . ! Elengedett. Magamra hagyott.

Jó, a többiek eltűntek. Ezt értem. Megsértődtek. Hazamentek. De az a kislány!

Ki tudja, talán csak tréfál. Előrefutott. Kirohant a térről. Elbújt valahol a házak között. Bújócskát játszik velem. És most azt várja, hogy megkeressem. Szép kis tréfa, mondhatom!

Tűnődve lóg a levegőben. Önmaga körül forog lassan, nagyon lassan. Arra vár, hogy a gazdája előbukkan? Nem, ez reménytelen! Nos hát akkor!

Tétován lebeg. Tétován és valahogy rávaszkásan. Rádbukkanok, kicsikém!

A tér fölött kering. A csúszdánál leáll. De éppen csak egy pillanatra.

Elhagyja a teret. A házak felé távolodik. Alacsonyan repül. Ez már mélyrepülés. Persze, hiszen a kapualjakba is benéz. Átsuhan egy udvaron. Kissé dülöngélve hagyja el az udvart. Olykor nekiütődik a kapualj falának, mintha ittas lenne.

Megint fönt a levegőben.

Parányi pont a hatalmas égen.

És most hová? Merre?

Hallod-e, buta vicceid vannak, te lány! Mások kapkodnának utánam, te pedig . . .

Mások! Hol vannak? Melyik utcában? Melyik téren? Melyik házban?

Senkit se látni odalent.

Kitárt ablakok mellett száll el.

Egy függöny méltóságteljes hullámozása. Maga az elutasítás. Jobb, ha elkezdjük.

Állólámpa az egyik ablak mögött. Feladta előkelőségét. Előjött a szoba mélyéből. Híreket vár onnan kintről. Híreket akar hallani.

A léggömb nekiütődik egy hirdetőoszlopnak. Az már régen nem hirdet semmit. Tépett plakátfoszlányok lógnak le róla.

Egy tér. Finom kis tér sétányokkal. Nem, itt hiába is keresné azt a kis huncutot. Ide soha nem jártak gyerekek. Párok sétáltak a sétányokon kart karba öltve. Csakhogy most nem sétál senki.

Kopott kőtábla a tér közepén. Azon cirádás, fekete betűkkel.

Szépülj te tér!

Virulj te nép!

Átsuhan a téren, végig az utcákon.

A házak elmaradnak.

Kiégett mező. Megfeketedett fű. Agyonázott szénakazlak.

Megpördül önmaga körül.

Megint olyan egyenesen lóg a levegőben, mintha tartaná valaki.

Megbillen. Megmerevedik.

Rátapad a csend. Az üres levegő csendje.

Miért nem szólalnak meg a harangok? Legalább egyetlen harang?

Egy kis városban.

Egy faluban.

STETKA ÉVA

Távozni

Távozni hallom lépteit a nyárnak,
Medsárgult ősök muzsikálnak,
S a szőlő édesen mustnak adja magát.
Édes és barna musttól habzik a barna kád.

Hideg szél fuj . . . A zuzmarás ágon
Vércsecsapat rikkant, akárcsak nyáron,
De elhuznak nagy ívben, aztán tovaszállnak,
S a táj átadja magát a mozdulatlanságnak.

Szivem lassabban dobban, ingatag hold vezérel,
Egyé válok a zord, fázós, fehér fényvel,
S szivemre szorítom erősen az emléked,
Menedék tavaszig: tiszta vágy: ezüst fények.

PÁLOS ROZITA

Köszöntő

kivánom neked
egy fészektartó nádszál
teherbirását